

Chị Tôi

Phùng Nhân

*Chiều nay gọi điện về thăm chị;
Nói được mấy câu lại ngập ngừng...
Năm nay thì chị già yếu lắm!
Em bên này nước mắt rưng rưng...*

*Nhớ lại ngày xưa còn đi học!
Chị thụt cá kèo bán nuôi em...
Bây giờ em lớn đi biệt xứ
Vài ba năm thăm chị một lần!*

*Ngày chị lớn; có người đi hỏi...
Hai năm sau thì có đứa con
Thế là hết một đời son trẻ...
Chỉ biết cúi đầu phận làm dâu!*

*Rồi chồng chị đi theo “mặt trận”!
Bỏ thầy huyện Tân Phú hiện giờ...(tỉnh Bến Tre)
Hồi năm ngoái em về thăm chị...
Viết đơn xin bóc cốt về quê!*

*Ngày hôm đó trời mưa tầm tã...
Nghĩa Trang này dày đặc nấm mồ...
Lòng chùng xuống bồi hồi tự hỏi
Cuộc chiến này – xương máu vậy sao?*

*Thấp nén nhang cúi đầu khấn vái
Anh linh thiêng xin chứng lời này...
Một thằng lính đã từng bại trận
Nay về đây nhận mặt anh em...*

*Nếu ngày xưa anh em đối mặt...
Nơi chiến trường cũng phải xiết cò!
Vì bốn phận một người lính chiến...
Đâu cách nào đành phải chịu thôi!*

*Giờ nhớ lại lòng đau như cắt!
Còn anh thì tổ quốc ghi công...
Miếng giấy lộn treo trên nẹp vách!
Mấy chục năm nước mắt chị rơi...*

*Giờ cuộc chiến lùi vào quá khứ...
Hận thù xưa chắc cũng nguôi ngoay!
Em về lại làng xưa khách lạ
Đứng ngắm ngơ con ghé lạch bày...*

*Chị ráng sống thêm vài năm nữa...
Để nhìn đời thay đổi bể dâu!
Tới chừng đó chị em gặp lại...
Kể chị nghe thêm những nỗi niềm.*

Phùng Nhân